

prevodilac

časopis udruženja naučnih
i stručnih prevodilaca srbije

1-2/09

**- O problemu zagađivanja srpskog kulturno-
informativnog prostora**

- Jezička ekvivalencija i njeni tipovi

**- Jedan pogled na prevođenje naučnih i
stručnih tekstova**

- O adekvatnosti terminologije

- PRIKAZI I KRITIKE

- HRONIKA

- PORTRETI PREVODILACA

- BIBLIOGRAFIJA

- GLOSAR

- INFORMATIVNI BILTEN

- 49. skupština Udruženja

- Atak na autore i honorarce

**BEOGRAD
2009.**

In memoriam: ЕГОН ФЕКЕТЕ (1931 – 2009)

У Београду је 15. марта преминуо др Егон Фекете, научни саветник Института за српски језик САНУ у пензији. Безмало цио свој радни и научни вијек провео у Институту. Рођен 1931. године у Београду, по завршетку основне и средње школе уписао се на Филозофски факултет у Београду и 1956. године дипломирао српскохрватски језик и књижевност. Запослио се у листу *Туристичка штампа*, да би 1961. године прешао у Институт за српски језик САНУ. Већ 1967. године је докторирао и прешао научни пут до највишег научног звања – научног саветника, а на Речнику САНУ од почетника до највишег звања – уредника Речника. Једно вријеме радио је и на Филозофском факултету у Новом Саду као професор српскохрватског језика, а четири године и у Франкфурту на Мајни. Међутим, Институт је био кућа у којој је он највише желио да ради. У разговору са Милошем Јевтићем сам Егон је рекао: »Мој поглед је још за време студија био упрт у Институт за српски језик Српске академије наука и уметности, јер сам се још као студент налазио тамо око понеких послова и био заинтересован за оно што се у Институту ради«. Таленат, одлично знање стечено у току студија и прилежан рад учинили су да се Егон Фекете врло брзо истакао у Институту. Његово име нашло се већ у другој књизи Речника 1962. године и оно се налази на свим будућим томовима закључно са 17. објављеним, а биће и на припремљеном 18. тому. И то одавно међу именима најдоговорнијих лексикографа у Институту.

Иако је од самог доласка у Институт добио велике задатке на Речнику САНУ, који су тражили цјелодневни ангажман, Егон Фекете је радио на своме научном изграђивању и дао је велики и трајан допринос науци о српском језику. Већ је одбрањена докторска дисертација – *Облик, значење и употреба одређеног и неодређеног придевског вида у српскохрватском језику* – наговијестила даровитог, темељитог и језичким фактима оданог научника. Највише се Егон Фекете бавио проучавањем савременог српског језика, али је дао и значајне резултате у историји српског језика (*Учешће Светог Саве или његових сарадника у изради Жичке повеље*, нпр.) и ономастици.

А његово име је посебно незаобилазно кад се помене област српске језичке културе. Егон спада у најзначајније српске посланике на плану подизања нивоа језичког образовања и његовања језичке културе у српској средини. Одличан научник, изванредан познавалац српског стандардног језика у његовом кретању, изванредан дар да проблеме функционисања стандардног језика протумачи на разумљив начин – основни су разлози угледу који је стекао у стручним

круговима и популарности коју ужива у нашој културној јавности. Дио својих радова посвећених питањима језичке културе објавио је у књигама – *Слово о језику* (са Драгом Ђупићем и Богданом Терзићем), Партенон Београд 2000; *Слово о језику: језички поучник*, књ. 2 (са драгом Ђупићем и Богданом Терзићем), Партенон Београд 2002; *Српски језички саветник* (са Драгом Ђупићем и Богданом Терзићем), Службени лист СЦГ и Српска школска књига, Београд, 2005; *Језичке доумице*, књ. 1 и књ. 2, Београдска књига, Београд (у више издања). Поред других питања, Егон Фекете је у овим књигама писао о проблемима страних ријечи у српском језику. И није био међу онима који мисле да српски, као и било који други језик, данас може без страних ријечи, али је истицао да се стране ријечи морају с мјером примати, када за то постоје стварни разлози, и да се оне морају граматички уподобљавати према законима српског језика.

Егон Фекете је, будући члан редакција институтских часописа *Јужнословенски филолог* и *Наш језик*, значајно допринио и развоју српске научне мисли и изграђивању млађих научних радника. И посебно је немјерљива његова заслуга за изграђивање лексикографских кадрова у Институту. Од свога доласка у Институт па буквално до недавног одласка у болницу, готово пола вијека, Егон је своја знања и искуства из овог тешког посла несебично дијелио са колегама. А, с друге стране, у српској лингвистици и уопште у српској култури, он се дружио са одабраним, највећим и најбољим. И ту је био увијек поуздан колега и пријатељ – у сваком послу, али и у тешким животним тренуцима својих колега.

Утјешно је кад човјек одлази са овога свијета оставивши иза себе лијепо и трајно дјело, својој породици, колегама, своме народу. Наш колега Егон Фекете одлази управо тако.

Срето Танасић